

SŮL PRADÁVNÝCH SLZ

SÁGA ZTRACENÝCH VIKINGŮ

Brian M. Talgo
Brynjulf Haugan

Julia je žena se strachem ze závazků.
Magnus je muž, který se nedokáže
rozhodnout. Dva cizí lidé, osamělí a
nezapadající do současného světa, navíc
oba pronásledovaní podivně živými
nočními můrami, se nečekaně potkají.
Jejich osudy se protnou, když je prastarý
vikingský symbol hada polykajícího vlastní
ocas dovede k tajemnému léčiteli...

*„Tak skvělou knihu jsem nečetla roky. Strhující
od první strany. Příběh mě natolik pohltil,
že jsem se prakticky nemohla odtrhnout až
do úplného konce. S mnohým v téhle knize se
můžeme všichni ztotožnit, nemůžu se dočkat
pokračování.“*

– Marianne Milda Ødegaard

*„Napínavá kniha, kterou nešlo odložit. Krásné
spojení současnosti s dobou Vikingů. Těším se na
pokračování.“*

– June H. Glosli Olsen

BRIAN M. TALGO A BRYNJULF HAUGAN

SŮL
PRADÁVNÝCH
SLZ

Přeložila Veronika Kratochvílová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tårer Fra en Taft tid © Brian M. Talgo & Brynjulf Haugan, 2017

Published by Agreement with Enberg Agency

in cooperation with Andrew Nurnberg

Translation © Veronika Kratochvílová, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-432-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-431-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-076-5 (print)

V šeru se ozýval klapot podpatků, odrážející se od tlumeně osvětlených budov.

Takový prázdný a bezútešný zvuk, pomyslela si Julia. Kadenici jejích kroků přerušovalo pouze šustění igelitové tašky, ve které si nesla sushi.

Z druhé strany ulice se k ní blížila postava. Muž, vysoký, se širokými rameny, oblečený do dlouhého tmavého kabátu; víc ve tmě nepoznala. Ačkoliv byla nedaleko od svého bytu v Aker Brygge, cítila se nechráněná a zranitelná. Dívala se přímo před sebe. *Jsem jen trochu unavená a paranoidní.*

Muž prošel kolem ní, zvuky jeho kroků se smísily s jejími, jako by si vzájemně odpovídaly. Právě v okamžiku, kdy se znovu začala cítit bezpečně, jeho tempo zvolnilo. Teď už slyšela jen své kroky. Po vteřině nebo dvou se muž znovu rozešel, ale tentokrát jejím směrem. Srdce jí strachem začalo bít silněji. Přidala do kroku.

Nemusí to vůbec nic znamenat.

Kroky za ní také zrychlily. Snažila se popadnout dech. Její obavy se staly skutečnými, hmatatelnými. Nepředstavovala si to; *opravdu* šel po ní. Její smysly se zostřily.

„Hej!“ zavolal muž a prsty se dotkl jejího ramena. Julia se už otáčela, kabelku a sushi odhodila na chodník. Popadla ho za zápěstí, prudce jím otočila a jedním plynulým

pohybem ho stáhla směrem dopředu a dolů. Jak padal, hranou dlaně pravé ruky ho trefila do obličeje a srazila ho na chodník.

„Zkus nějakou hloupost a budeš toho *vážně* litovat,“ sdělila mu a ustoupila.

„Panebože, Julie,“ zasténal a rukama si kryl obličej. Skze prsty mu tekla krev a kapala mu na košili a sako. Přestože byl jeho hlas tlumený, připadal jí podivně známý. Zaměřila se na jeho oči, zalapala po dechu a oběma rukama si zakryla ústa.

„Adriane? Proboha, Adriane, jsi to ty? Strašně se omlouvám, myslela jsem, že je to nějaký... úchyl. Jsi v pořádku? Ne, samozřejmě že nejsi. Sakra, je mi to *tak* líto.“

Adrian se postavil, zaklonil hlavu a chytil si nos. Julia se natáhla po tašce se sushi, vytáhla několik ubrousků a podala mu je.

„To je dobrý,“ zahuhlal a snažil se setřít krev z košile. „Moje chyba, měl jsem něco říct. Nebyl jsem si jistý, jestli to jsi ty, nebo ne.“

„K ženám se nemůžeš ve tmě jen tak připlížit. K smrti jsi mě vyděsil.“

„Fakt se omlouvám. Jak jsem říkal, je to moje chyba. Myslím, že jsem asi moc pil na prázdný žaludek. Nepřemýšlel jsem.“

„Podívej se na sebe, ty vypadáš. Nemůžu uvěřit, že jsem ti to udělala. Pojď, bydlím pár minut odsud. Dáme tě do pořádku.“

„Jsi si jistá?“

„Ale prosím tě. To já jsem ti rozbila nos. Myslíš, že ho máš zlomený?“

Adrian si prohmatával nos. „Zdá se, že je v pořádku. Jinak to bylo docela působivé karate, cos na mě vytáhla.“

„To nebylo karate; dělám glímu.“

„Glímu? Co to je?“

„To je bojová technika z období Vikingů,“ odpověděla Julia, zvedla kabelku a sushi. Nic se nevytilo. Dali se do chůze, Adrian se zakloněnou hlavou a s ubrousky přitisknutými na nose.

„V dnešní době musíš být opatrný,“ vysvětlovala. „Stávají se různé věci. Před deseti lety bych se sama venku vůbec nebála. Ale teď...“ Julia se ve tmě podívala po Adrianovi. Opravdu neměl obličej, který by člověk chtěl rozbít; bylo to jako znehodnotit umělecké dílo. Měl tmavé vlasy a snědou pleť a vypadal, jak kdyby právě vystoupil z titulní stránky pánského lifestylového magazínu *GQ*. „Nevím, co se stalo. Normálně lidi netluču.“

„Taky jsem z tebe neměl takový dojem,“ poznamenal.

Došli k domu, kde Julia bydlela, a vstoupili dovnitř. Budova posazená na okraji Oslofjordu, obklopená exkluzivními obchody, bary a restauracemi, byla chromovým a ocelovým pomníkem pro lidi s vyššími příjmy. Výrazně vyššími. Vyjeli skleněným výtahem, který jim poskytl výhled na přístav, prošli chodbou a Adrian se snažil ze všech sil, aby nic nepokapal krví. Julia odemkla masivní bezpečnostní zámek a vstoupili do bytu.

„Dáš si něco k pití?“ zeptala se potom, co mu podala vlhký ručník. „Možná že by pomohlo trochu whisky?“

„To zní skvěle, děkuju.“

Julia odehnala Tygra, svého bengálského kocoura, který se jí motal pod nohama, a nalila Adrianovi pořádnou dávku. Podala mu skleničku, zašla k lednici a nalila si sklenku vína.

„Máš krásný byt. Omlouvám se, že jsem ti ho celý zakrvácel.“

Byt byl dokonale uklizený a připomínal reklamu z realitních katalogů. Vše bylo bílé, koberce, stropy, stěny, závěsy, kuchyňské spotřebiče, dokonce i nábytek a poličky. Vítaný kontrast poskytovala spousta květin v květináčích.

Vypadaly svěží a zdravé, jako by je někdo nedávno přemís-til z deštného pralesa. A pak tu byla umělecká díla: akvarely, akryly, oleje, perokresby. Veškerý dostupný prostor na zdech byl obsazen malbou nebo kresbou. Bez jakéhokoliv společného jmenovatele stylu vytvářela díla mozaiku tlumených barev a tvarů.

„Vidím, že sbíráš umění. To bych taky neřekl.“

„Nejsem sběratel. Jen se mi líbí.“

Adrian zamyšleně upíjel svůj drink. „Myslím, že krváčení se už zastavilo.“ Podíval se do zrcadla v chodbě a setřel si z obličeje zbytky krve. „Vsadil bych se, že cestou domů si na mě nikdo nic nedovolí. Vypadám *drsně*.“

„Fakt mě to mrzí. Doufám, že ty skvrny pustí.“

„Nedělej si s tím starosti. Jsem si jistý, že pustí. A kdyby ne, je to jen Armani za osm tisíc korun¹.“ Nesměle se zasmál. „Mimochodem, to byl vtip.“ Krátce se jí podíval do očí a uhnul pohledem. „Neodpověděla jsi mi na žádný vzkaz. Říkal jsem si, jestli... Nevím... Řekl jsem nebo udělal něco špatně?“

„Měla jsem toho strašně moc. Víš, jak to je; případy se hromadí. Teprve teď jsem šla z práce.“ Julia kývla hlavou směrem k sushi na kuchyňské lince. „Zdá se, že v poslední době žiju na jídlech, která si přinesu v igelitce. Nemám vůbec čas na nic jiného.“

„To mi povídej.“ Adrian se odmlčel. „A co si někam zajít? Znáš spoustu skvělých sushi restaurací. Nemyslím teď, ale víš... někdy.“

Julia mlčela. Nevěděla, co říct. Zaplavil ji známý pocit jedovatého smutku a hanby. Zadívala se na podlahu a doufala, že pocit přejde.

„Myslel jsem si, že nám to ve Stockholmu skvěle klapalo,“ dodal. „Ta konference nebyla nijak zvlášť vzrušující,

---

¹ Jde o norské koruny, tedy asi 20 000 Kč. (pozn. red.)

ale myslel jsem si... Nevím. Měl jsem pocit, že mezi námi bylo něco výjimečného.“

Julia o krok poodstoupila a odvrátila se od Adriana, hrdlo stažené. Tlak v jejím hrudníku zesílil. „Ano, bylo to hezké. Ale... abych byla upřímná, já prostě nemůžu. Je mi to líto.“

„Aha.“ Adrianův úsměv zmizel. „Můžu se zeptat proč?“

„Mám přítele,“ vyhrkla. „Je to celkem vážné. Teda chci říct, že je to vážné.“

„Přítele? Tak to vše vysvětluje. Měla jsi mi to říct. Neobtěžoval bych tě.“

„Já vím. Asi jsem měla. Je to složité. Vím, že to zní jako klišé, ale tak to prostě je. Omlouvám se, že jsem ti neodpovídala na zprávy.“

„Ne, to je v pořádku. Teď už alespoň vím proč.“ Chvilí stál a díval se na ni, jako by si chtěl na rozloučenou uložit do paměti její obrázek. „Asi tě nechám, ať si můžeš dát své sushi, než ti vystydne. Nebo zteplá.“ Lehce se na ni usmál a otočil se k odchodu.

„Omlouvám se,“ vyhrkla Julia. „Za to, že jsem tě praštila, za ten víkend, za všechno.“ Pootočila se a rychle si setřela slzy, kvůli kterým začala vidět rozmazaně.

„To je v pořádku,“ zareagoval Adrian. „Děkuju za drink. Ven trefím sám.“ Podal jí vlhký ručník, vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Když naslouchala, jak odchází po chodbě, posadila se na sedačku a snažila se zadržet slzy. Nebylo to v pořádku. Vůbec to nebylo v pořádku.

Potom, co nějakou dobu přecházela po bytě sem a tam a snažila se utřídit myšlenky, Julia vytáhla z kabelky telefon a otevřela v něm kontakty.

„Ahoj Nino, máš minutu?“

„Jasně. Co se děje? Zníš rozčileně. Je vše v pořádku?“

„Pamatuješ si toho chlapíka, o kterém jsem ti vyprávěla? Adriana? Toho, co jsem se s ním před pár týdny seznámila ve Stockholmu?“

„Toho milého, pohledného právníka s chlapeckýma očima? Prosím, řekni mi, žes poslala Stiana k vodě a chodíš s ním.“

„Ne, to úplně ne. Chci říct ne; právě jsem ho potkala. Teda spíš on potkal mě a já mu skoro zlomila nos.“

„Cože jsi udělala?“

„Překvapil mě ve tmě a já jsem ho uhodila. Nechtěla jsem. Ale to není to nejhorší. Vlastně jsem mu řekla, ať jde do háje. A přitom vůbec nevím proč.“

„Ale ne!“

„Ale ano. Typická já.“ Julia zvedla sklenku vína a dopila ji. „Nevím, co to se mnou je. Všechny chlapy odstrkuju. Pravděpodobně skončím jako šílená kočičí bába.“

„Tak to už jsi na polovině cesty. Jen ještě sehnat víc těch koček.“

„Dík, přesně to teď potřebuju.“

„Je ti třicet dva, panebože. V dnešní době celkem trvá, než narazíš na slušného chlapa.“

„Třicet dva mi bude až za dva měsíce.“

„Poslouchej, spřízněnou duši nenajdeš jen tak. Tak to prostě je. To není něco, co si můžeš přát, když padá hvězda. Věř mi, zkoušela jsem to. Spřízněná duše přijde sama. Ale musíš ji k sobě pustit. A to, jak neustále odháníš chlapy, kteří se ti opravdu líbí – to je znepokojující. Plus je tu ta skutečnost, že chodíš s ženatým chlapem.“

„Stian není ženatý, nejsou spolu.“

„Nejsou spolu, ale je ženatý. A takhle to máš vždycky. Je to skoro, jako kdybys ani nechtěla pustit někoho blíž. Alespoň ne žádného chlapa.“

„Nevím, co chci.“

„Neříkalas mi, že ještě pořád nosíš snubní prsten? To by mělo být varování. Ten chlap chce zpátky svůj starý život, ty jsi přinejlepším jen zpestření.“

„Stian mě nezajímá, ne takhle. To víš. Ale nechci o tom mluvit, jsem unavená.“

„Zlato, ale volalas ty mně, pamatuješ? Takže o tom mluvit chceš. Mám za tebou přijet?“

„Ne, je pozdě. Ale díky. Nechtěla jsem být protivná. Jsem úplně hotová. Celá tahle epizoda s Adrianem byla podivná. Vždyť jsem mu skoro zlomila nos.“

„Překvapil tě ve tmě. Jen ses bránila.“

„Asi ano,“ povzdechla si Julia.

„Takže co se přesně stalo? Praštilas ho, protože tě zaskočil. A pak co?“

„Bylo to strašné, všude byla krev. Pozvala jsem ho k sobě domů, aby se mohl umýt, a pak jsem mu řekla, že nemám zájem.“

„Nejdřív tě přitahoval, a pak ho najednou bezdůvodně odmítneš?“

„Mám Stiana. To s Adrianem se prostě stalo. Na konferenci. Myslela jsem, že jsem ti to říkala. Dali jsme si něco k pití, povídali si, pak další pití a jedna věc vedla k druhé. Bylo to fajn, ale jen takový románek. Myslím, že on o mě měl asi větší zájem než já o něj.“

„Nebo... sis uvědomila, že je to ve skutečnosti slušný, atraktivní, svobodný chlap, který se ti líbí, zpanikařila jsi a odehnala ho. Víš, že to, co máte se Stianem za vztah, nikam nevede. Sama jsi mi to říkala. Neříkej mi, že jsi Adriana odmítla kvůli Stianovi. Tomu nevěřím.“

„Nevím, co se stalo. Dobře, možná mě trochu vyděsil. Umí být celkem intenzivní. A nemám pocit, že jsem právě teď v situaci, kdy bych se měla vázat. Necítím to tak. Stian je... nekomplikovaný. Nic po mně nechce.“

„A sex?“

Julia cítila, jak zčervenala, i když byla sama. „Sex je dobrý. V každém případě dost dobrý.“

„Stian ale není dost dobrý, zdaleka ne. Ne pro tebe. Dobře, omlouvám se, je to celkem milý chlap. Pro teď už to vzdávám, už tě nebudu trápit. Mám jen strach, že se jednoho dne probudíš a budeš přemýšlet, proč jsi s ním ksakru tak dlouho plýtvala časem. Bylo by ti mnohem líp, kdyby ses nechala vést svými pocity. Pocity nelžou. Nemůžeš se jich jen tak racionálně zbavit.“

Obě dvě na chvíli ztichly.

„Víš, co potřebuješ?“ promluvila nakonec Nina. „Potřebuješ dlouhý, bezstarostný víkend. Uvolnit se, užít si trochu zábavy.“

„Přemýšlela jsem o tom, že bych jela na chatu. Trochu si zalyžovala nebo přečetla nějakou knížku.“

„Sama v horách, v zasněžené chalupě? Takhle si představuješ zábavu?“

„Mám to tam ráda. Nabíjí mě to.“

„Dobře, ale to není to, co jsem měla na mysli. Myslela jsem něco trochu společenštějšího. Jako třeba mezi lidmi, víš?“

„Já nevím. Všechny moje kamarádky se už usadily. Mají děti a manžela. Dům a psa. Jsou úplně jinde než já. Nemůžou jen tak zmizet na víkend. Nebo co já vím, možná i můžou, ale moc nedávám ty jejich příběhy o domácí pohodě. Šlím z toho.“ Julia zaváhala. „Víš, co je fakt divné? Skoro se neodvážím ti to říct. Podrobíš to psychoanalýze.“

„Jsem psycholog, ne psychoanalytik. A jak jsem ti už říkala dřív, jsem tvoje kamarádka, ne tvůj terapeut. Takže mi to řekni.“

„Tak jo. I když jdu jen na krátkou návštěvu, děsí mě děti. Nevím proč. Svým způsobem je miluju. Ale spíš jen teoreticky. Když jsem s nimi pohromadě a vidím, jak si

hrají, pláčou, začnu... Nevím, dostanu strach. Panikařím.“ Julii se roztrásl hlas a znovu se skoro rozplakala.

„To je v pořádku; děti jsou celkem děsivé. Ty moje mě taky děsí.“

Julia se zasmála. „Ty víš, že tvoje děti miluju. Navíc jsou už skoro dospělé. Ale ty malé nezvládám,“ přiznala. „Je hrozné, že nedokážu snést děti?“

„Ne, tak to prostě je. Nemusíš kvůli tomu mít výčitky.“ Nina se znovu odmlčela. „Dobře, mám návrh. Pojedeme někam spolu, jen my dvě. Slibuju, že neuslyšíš ani slovo o domácí pohodě, což bude jednoduché, protože té doma stejně moc nemáme.“ Obě se zasmály a Julia cítila, jak se znovu uklidnila.

„Takže, plán je takový,“ pokračovala Nina, „že pojedeme někam, kde mají lázně, dáme si nějakou strašně předraženou večeři, vypijeme spoustu vína, a kdo ví, třeba si půjdeme zatancovat. Mohly bychom sehnat levné letenky do Kodaně. Nebo do Londýna. V Londýně mám dobrou kamarádku. S Cheryl je fakt legrace. A je single, stejně jako ty.“

„Ale já nejsem single, Nino.“

„Promiň, já myslela žádné děti, pes, ani dům. Nebo manželék. Myslím, že má možná kočku. Tak co říkáš? Zní to zajímavě?“

„Zní to skvěle, hlavně ta část s lázněmi,“ odpověděla Julia. „Jsi nejlepší. Vždycky jsi tu pro mě.“

„To není jen kvůli tobě, zlato. Taky si potřebuju trochu oddychnout,“ ujistila ji Nina. „Ten sladký život v domácnosti není až tak růžový. A když už o tom mluvím, musím jít. Povinnosti volají. Hezky se vyspi a ráno bude vše lepší. Slibuju.“

„Pokusím se, ale myslím, že ty moje prášky už nezabírají tak jako dřív.“

„Prášky? Jaké prášky?“

„Nic vážného. Mám nějaké prášky, které mi pomáhají usnout. Nejsou moc silné. A beru si jen půlku.“

„Nejsou to ty samé, co jsi začala brát loni, že ne?“

„Panebože, věděla jsem, že o tom nemám mluvit. Máš o mě příliš velké obavy. Jsem v pohodě.“

„A to si je bereš každou noc?“

„Ano.“ Julia začala neklidně vrtět nohama. „Skoro. Mám problémy usnout.“

„Brát si hypnotika každou noc není dobré, Julie. Je to jen krátkodobé řešení pro příležitostný záchvat nespavosti. S těmi léky nespíš pořádně. Chci, abys mi slíbila, že je přestaneš brát. Okamžitě.“

„Dobře. Ale když najednou přestanu, nebudu nějak mimo? Na to teď opravdu není správná doba.“

„Ne, to není jako se skutečnými prášky na spaní, ty fungují trochu jinak. Díkybohu. Teď mi slib, že přestaneš hned dnes večer.“

Julia se cítila jako peskované dítě. „Slibuju,“ pronesla.

Nina si povzdechla. „Dobře, takže máme dohodu, ano? Prášky za námi, holčičí víkend před námi. A do té doby na sebe dávej pozor, ano? Přestaň se trestat. To pro tebe vůbec není dobré.“

„Dobře. A díky, žes mě vyslechla. Omlouvám se, že jsem takový kňoural.“

„Nejsi kňoural. Máš pár problémů, ale kdo nemá? To, co potřebuješ, je pořádně se vybrečet. Slzy znamenají úlevu; vypusť je, to ti udělá dobře. A kdybys cokoliv potřebovala, jsem tu pro tebe.“

„Díky, Nino. Budu se snažit.“

Julia se rozloučila a odhodila telefon na sedačku. Podívala se na sushi. Chuť k jídlu, kterou předtím možná měla, teď vystřídala bolest žaludku. Přinutila se sníst dva kousky maki a zbytek uklidila do lednice. Nalila si další skleničku vína, zvedla Tygra a odnesla ho do ložnice.

Vždy, když se necítila ve své kůži, pro ni byla nejlepší medicínou kniha. Televize plná instantního štěstí by jí jen víc deprimovala. Svlékla se, oblečení opatrně přehodila přes židli a zalezla pod deku.

Dostaň mě odsud, pomyslela si, když zvedla svůj Kindle a jemně stiskla tlačítko „zapnout“. Bylo to, jako kdyby otevřela portál do jiného světa. Tygr se jí u nohou stočil do klubíčka a začal příst. Julia se poprvé za celý den cítila uvolněně. Po půlhodině jí začala těžknout víčka. Vstala a šla do koupelny připravit se do postele. Otevřela skříňku, vyndala z ní malou plastovou lahvičku a odšroubovala víčko.

„Doufám, že máš pravdu, Nino,“ řekla nahlas, když obsah lahvičky vysypala do koše na odpadky. Když dokončila svou večerní rutinu v koupelně, vrátila se do postele, přitáhla si kocoura na břicho a vychutnávala si jeho chlupepaté teplo. Tygr začal příst, trpělivě a vševědoucně. Julia tam ležela, hladila ho a zírala do stropu. Jako závěrečné titulky u smutného filmu jí hlavou běžely kající myšlenky na Adriana. Navzdory Ninině radě, aby to nechala být, nemohla. Nebylo to jen o Adrianovi a ona to věděla. Šlo o ni.

„Zemřít, spát – spát, možná snít – a právě v tom je zrada²,“ zarecitovala a nechala Tygra, aby se přesunul. „Zdá se, že ani jednoho se mi poslední dobou moc nedostává. Na rozdíl od tebe. Zdá se, že ty spíš za nás oba.“

Natáhla se a podržala Tygra za ušima. „Možná že jsem měla být kočkou; žádné starosti a dostatek spánku.“ Natáhla ruku a zhasla světlo.

---

² Hamletův monolog, Hamlet, William Shakespeare; překlad Martin Hilský. (pozn. překl.)

„Kde je Thormod?“

Astrid se posadí, okamžitě probuzená. Poslouchá, ale slyší jen vítr a tlumené zvuky klidných, neviditelných spáčů. Rozhlíží se po matně osvětlené místnosti a jemně, ale pevně zatřepe mužem ležícím po jejím boku. Pohne se a podívá se na ni.

„Thormod tu není,“ oznámí mu.

Eirik se čile zvedne a rozhlíží se po stínech. V tlumeném světle z ohniště je obtížné něco vidět. Kožešiny a vlněné přikrývky v hrubé dřevěné posteli leží vedle nich na hromadě. Astrid rukou prohledá deky, pak vstane z postele a přes ramena si přehodí huňatou bílou medvědí kůži. Opatrně si hledá cestu po pokoji a pátrá po synovi.

„Thormode?“ šeptá do tmy.

Místnost je postavená z kamene a dřeva očouzeného sazemi. Vysoký trámový strop je schovaný za hustým oblakem kouře, rohy místnosti není přes oranžovou zář ohniště vidět, slévají se do černých stínů. Větší hloubku místnosti prozrazuje jen zvuk spících lidí a zvířat.

„Něco mě probudilo, nějaké bouchání,“ vysvětluje a otočí se na Eirika. „Není tu.“

„Možná si šel jen odskočit ven.“ Eirik si sedne na kraj postele. Mne si oči, aby se probral.

Astrid vezme za dveře. Jsou odemčené. „Možná,“ připustí.

Venku se do stavení opírá silný vítr, ale na tlusté stěny z kamene a na travou porostlé zdi je krátký. Ve větru se ozývá práskání dřeva narážejícího do kamene.

„To jsou dveře od kovárny,“ vyhrkne Eirik. Postaví se a v rychlosti se oblékne – vlněné kalhoty a volnou plátěnou košili, přes kterou si navlékne silnou vestu z ovčí kůže. Je vysoký, štíhlý, ale svalnatý. Jeho nepoddajné vlasy v barvě medu jsou dlouhé a padají mu přes široká ramena. Obličej s jemnými nordickými rysy lemuje plnovous. Jeho modrošedé oči na okamžik zazáří ve tmě, když se v nich mihne odraz světla z ohně. Astrid na něj s obavami pohlédne. V jeho očích je strach, což je emoce, kterou na něm pozná jen ona. Velice dobře zná svého muže, vůdce jejich lidu, jejich *höfðingi*. Je známý svou nebojácností a takový strach mohly vyvolat pouze obavy o život jejich syna.

„Tati, tati!“ Výkřik je tak slabý, že se téměř ztratí v prudkém větru. Eirik se otočí k čelu postele a popadne *fetbreiðr*, svůj meč.

„Vzbuď muže,“ zavelí, zatímco míří ke dveřím, bez bot, pouze v tlustých vlněných ponožkách. „Kovárna – to by mohli být *Skrælingjarové*.“ Není čas na další řeči, otevře dveře a je pryč.

Astrid spěchá k ostatním spícím mužům. Někteří jsou již vzhůru, když zaslechli hlas svého *höfðingi*.

„Thormod se ztratil,“ vysvětluje pevným hlasem, ale ruce má sevřené v pěst, až jí zbělaly klouby. „Volal o pomoc. Eirik si myslí, že by ho mohli držet *Skrælingjarové*.“

Deset mužů odhodí příkrývky, vyskočí z postelí, popadne oblečení a zbraně. Jsou mezi nimi muži mladí i staří; vlasy mají všichni dlouhé a všichni kromě těch nejmladších mají plnovousy. Zapálí lampy s tulením tukem a stíny najednou zmizí. Ženy pomáhají mužům najít jejich věci a zároveň dohlížejí na děti. Po východních osadách se

šíří zvěsti o tom, jak se ztrácejí děti unesené *Skraelingjary*, divnými divokými lidmi, kteří žijí na chladném, nehostinném vnějším pobřeží.

Protože Eirik odešel, velení převezme Astrid. Promluví k mužům.

„Oddgrime, vezmi dva muže a běžte se podívat napravo od domu. Hrafne, ty vyjdi s ostatními zadními dveřmi a podívejte se vlevo a dozadu. Ženy budou hlídat děti a dům.“

„A co ty?“ ptá se Oddgrim. Obrovský muž s hustými rezavými vlasy a vousy, ozbrojený *randgríðem*, velikou válečnou sekerou s širokým ostřím na obou stranách, zasunutou za širokým koženým páskem. Vypadá jako něco mezi člověkem a medvědem. Astrid se svou štíhlou postavou a jemnou krásou vedle něj působí jako dítě. Postávající na hliněné podlaze, obklopená stěnami z hrubého dřeva a kamene připomíná spíš anděla z knihy o Bílém Kristu než manželku vůdce.

„Já najdu svého muže a syna,“ odpoví. „Půjč mi jeden ze svých nožů.“

Oddgrim se podívá na nože a jeden vytáhne. „Tohle je *harðr*, z těch dvou přináší víc štěstí,“ řekne, když jí nůž podává. „Ať ti dobře slouží.“

„Projděte to kolem domu a setkáme se před kovárnou. Oddgrime, přebíráš velení do doby, než se s Eirikem vrátíme.“ Přetáhne si přes ramena dlouhý plášť, spěchá ke dveřím a mizí do noci.

Hrafn, starší muž s řídnoucími vlasy a šedým plnovousem, svolá své muže. Jsou oblečení a vyzbrojeni tak, jak jim krátký čas dovolil. Vycházejí zadními dveřmi, zatímco Oddgrim se sekerou v ruce odvádí své dva muže předními dveřmi.

„Zavřete petlici, než se vrátíme,“ nakáže Oddgrim své ženě Thorgerd při odchodu.

Zvenku je trávou porostlé stavení pokryté sněhem a ledem. Přes zamrzlý fjord fouká ledový vítr. Nízko na obzoru je vidět jasný půlměsíc, osvětlující arktickou krajinu a vykreslující okolí ostrými černými a stříbrnými barvami. Obloha je posetá hvězdami a zabarvená nazelenalou třpytivou polární září.

Naštěstí pro Eirika zemi pokrývá poprašek čerstvého sněhu. Spatří malé stopy vedoucí od dveří směrem ke kovárně.

Thormod se probudil, protože něco zaslechl, a šel to ven prozkoumat, pomyslí si Eirik. I když mu je teprve devět let, chlapec již několikrát prokázal svou nebojácnost. Eirik je pyšný na odvalu svého syna, která ho ale také často dostává do problémů.

V duchu nadává na Thormodovu poslední hloupost a vyráží směrem ke kovárně. Ani nevnímá, jak mu do nohou proniká chlad. Najednou se zarazí, jako kdyby přimrzl k zemi. Zaslechne zvuk hrabání, dunění a cinkání kovu vycházející z tmavé budovy přímo před ním. Přestože je v pokušení zavolat Thormodovo jméno, ještě si netroufá prozradit svou přítomnost.

Kovárna je prakticky pohřbená pod sněhem, kromě velkého kruhového kamenného komína, který vystupuje z jejího středu a vypadá jako osamělý strážce domu. Po levé straně domu vede k jedinému vchodu do kovárny stezka vyšlapaná ve sněhových závějích. Dveře kovárny visí na roztrhaných kožených závěsech, ve větru tlučou o kamenný rám. Do kovárny se někdo vloupal.

Thormoda musely určitě probudit ty rány. Když se Eirik podívá zblízka, vidí, že tam ve sněhu nejsou jen jedny stopy, ale mnoho. Zdá se, že došlo k nějaké potyčce a něco nebo někoho odtáhli pryč. Bohužel tam bylo několik stop a každá vedla jiným směrem.

Eirikovy obavy se promění ve strach, když si představí, že by jeho syn zmizel ve tmě. On ani jeho lidé netuší, kde *Skrælingjarové* žijí. Protože to jsou kočovníci, nemají vesnice ani farmy, místo toho bydlí v podivných kruhových obydlích postavených ze sněhu a ledu. Seveřané s nimi občas zkříží cesty při lovu, ale to je vše. Nemají společný jazyk. Je to, jako by žili v úplně jiném světě.

Fičící vítr mrazí Eirika do uší, až je skoro necítí, ale zaslechne slabý šelest hlasů, které se po větru nesou jako duchové. Uvědomí si, že se musí rychle rozhodnout, protože mu dochází čas. Pokud *Skrælingjarové* zpanikaří a utečou, už svého syna nikdy neuvidí. Není čas pomodlit se k Bílému Kristu. Místo toho levou rukou sevře stříbrné Thórrovo kladivo, které mu na koženém řemínku visí kolem krku. Nasaje ledový vzduch, až ho pálí plíce, a mocně zvolá: „Thormode!“ Noc odráží jeho hluboký, zvukný hlas.

Následuje náhlé ticho, jako kdyby se i vítr zastavil a poslouchal. Ztichnou i zvuky v kovárně. *Fetbreiðr* je v Eirikově ruce těžký, neklidný a netrpělivý.

Ted' rozhodnou bohové. Zatají dech a vyčkává. Strach, který cítí v břiše, narůstá. Cítí, jak mu silně buší srdce a jak mu krev hučí v uších.

Pak se zepředu, zpoza sněhem zaváté kamenné zdi ozve: „Tati! Tati!“ Následuje tlumený šelest a ve světle měsíce vidí, jak se křoví za zdí třese a padá z něj sněh.

Eirik vyrazí kupředu, nervy napjaté, každý sval v těle připravený. Najednou z temného keře před ním vyskočí postava. Eirik zastavuje a připraví si meč, zvedne pravou ruku k výpadu. Je to Thormod a v patách mu jsou tři *Skrælingjarové*. V porovnání s jeho lidmi jsou malí, nejsou o moc větší než devítiletý chlapec, kterého pronásledují. Jsou celí oblečení do tlustých kožešin a mají boty z tulení kůže. Vypadají spíše jako divoká zvířata, která loví, než lidé.